

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa I. G.

przeciwko Bankowi [...] Spółce Akcyjnej w W.

o wynagrodzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 lutego 2009 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego, Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Spółecznych w W.

z dnia 21 kwietnia 2008 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego
strony pozwanej w postępowaniu kasacyjnym.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 21 kwietnia 2008 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego z 21 czerwca 2007 r., którym oddalono jego powództwo przeciwko pozwanemu Bankowi o wypłatę części wynagrodzenia, tzw. bonusu rocznego, w pełnej wysokości. Sądy nie uznały za zasadne twierdzenie powoda o porozumieniu z pracodawcą o wyłączeniu z reguły wypłaty bonusu współczynnika lojalnościowego, uzależniającego jego wysokość od dalszego trwania zatrudnienia.

Skargę kasacyjną oparto na podstawie art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi wskazał na podstawy z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., „z uwagi na fakt, iż w niniejszej sprawie poczynione przez Sąd II instancji ustalenia

spowodowały wydanie orzeczenia niezgodnego z porządkiem prawnym oraz z podstawowymi zasadami prawa pracy, które ma ze swej istoty pełnić ochronną funkcję dla słabszej strony stosunku pracy jaką jest pracownik. W ocenie skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona". Przedstawione istotne zagadnienie prawne to: „1) czy w sytuacji ustalenia przez Sąd naganego, niezgodnego z prawem prowadzenia akt osobowych przez pracodawcę ciężar dowodu, iż w aktach znajdowały się istotne z punktu widzenia interesów pracownika, przekazane do tychże akt dokumenty, spoczywa na pracowniku ?; 2) czy znajdujące się w aktach osobowych pracownika nie podpisane przez pracownika ani pracodawcę dokumenty, w sytuacji jednoznacznego stanowiska pracownika o braku zgody na znajdowanie się nich konkretnych zapisów w szczególności brak naniesionych przez niego uwag, można traktować jako zaakceptowane i ustalone z pracownikiem zasady wynagradzania pracownika ?; 3) czy w związku z faktem, iż tzw. „noty techniczne” ustalające zasady wynagradzania pracowników są załącznikami do umowy o pracę, mogą być negocjowane przez osoby nie wskazane w treści art. 3 ze zn. 1 kp i jaki charakter należy nadać takim negocjacom oraz notom gdy: a) uzgodnione w tym trybie noty są następnie włączane do akt osobowych pracowników; b) uzgodnienia i tryb podejmowanych ustaleń są respektowane przez pracodawcę w jednym roku zaś podważane w następnym bez uzasadnionych przyczyn”.

W odpowiedzi pozwany wniósł o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie został oparty na podstawach, które uzasadniałyby jego uwzględnienie.

Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych skargi (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.), które podlegają ocenie dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania. Przedmiotem analizy jest sam wniosek o przyjęcie skargi i jego uzasadnienie. Ustawodawca wyraźnie wyodrębnia te elementy konstrukcyjne skargi (art. 398⁴ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c.). Podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie nie zastępują więc wniosku o przyjęcie skargi i jego uzasadnienia. Inna jest ich funkcja, gdyż skarga kasacyjna

nie jest zwykłym środkiem zaskarżenia. Tę wyjątkowość skargi łączy się z wskazanymi w niej podstawami (przesłankami) przedsądu.

Od razu należy też zauważyć, że Sąd Najwyższy jest związany ustalonym stanem faktycznym (art. 398¹³ § 2 k.p.c. i art. 398³ § 3 k.p.c.), co skutkuje ujemnie dla wniosku, gdyż twierdzenie, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), niezasadnie zawęził do takich ustaleń, a nie do ocen prawnych („poczynione przez Sąd II instancji ustalenia spowodowały wydanie orzeczenia niezgodnego z porządkiem prawnym oraz z zasadami prawa pracy, które ma ze swej istoty pełnić ochroną funkcję dla słabszej strony stosunku pracy jaką jest pracownik”). Otóż utrwalone jest już w orzecznictwie stanowisko, że odwoływanie się do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przedstawienia we wniosku wywodu prawnego wykazującego, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Uzasadnienie wniosku jest lakoniczne, nie operuje prawem materialnym i nie wykazuje, że jego naruszenie jest oczywiste. Kwestionowanie prawidłowości subsumcji nie mogłoby też pomijać wskazanego związania co do ustalonego stanu faktycznego (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Przytoczone wyżej (*in extenso*) trzy kwestie, wbrew skarżącemu, nie stanowią istotnego zagadnienia prawnego, którego dotyczy przesłanka przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Chodzi w niej bowiem o problem doniosły jurydycznie i o ważkim znaczeniu dla systemu prawa. Wymagałoby to przede wszystkim jego klarownego postawienia z odwołaniem do określonych norm prawnych (przepisów). Oczywiście po uprzedniej gruntownej analizie prawa oraz orzecznictwa, na bazie której określone istotne zagadnienie prawne mogłoby zostać postawione i stanowić dopiero podstawę do przyjęcia takiego zagadnienia przez Sąd Najwyższy. Rozpoznanie skargi w głównej mierze warunkowane jest interesem publicznym (rozwojem i wykładnią prawa). Natomiast przytoczone wyżej kwestie sprowadzają się tylko do zwykłej wykładni i stosowania prawa w konkretnym stanie faktycznym. To zaś nie stanowi przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 k.p.c. W przeciwnym razie skarga kasacyjna nie miałaby granic i byłaby zwykłym środkiem zaskarżenia a postępowanie kasacyjne kolejną instancją.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie przedstawił i nie wykazał przesłanek przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., dlatego orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.